

Slovenskej republiky

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **P.**, bytom v **K.**, proti žalovanému **J.**, bytom v **K.**, v dovolacom konaní zastúpeného **J.** advokátom v **P.**, za účasti vedľajšej účastníčky **S.** v so sídlom v **B.**, zastúpenej **A.** so sídlom v **B.** o náhradu škody s prísl., vedenej na Okresnom súde v Kežmarku pod sp. zn. 3 C 322/2004, o dovolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove z 24. januára 2013, sp. zn. 10 Co 85/2012, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalobcu **odmieta**.

Žalovanému a vedľajšej účastníčke **nepriznáva** náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd v Kežmarku rozsudkom z 30. mája 2012, č. k. 3 C 322/2004-284 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 30 520 € s 9 % úrokom z omeškania od 30. augusta 2004 do zaplatenia a nahradiť mu trovy konania na účet advokáta **J.** v sumách 9 863,71 € a 400 €, všetko do 15 dní od právoplatnosti rozsudku a v časti prevyšujúcej sumu 30 520 € konanie zastavil.

Vychádzal zo skutočnosti, že právny základ žaloby je daný (bolo o ňom rozhodnuté rozsudkom OS Kežmarok z 21. júla 2011, č. k. 3 C 322/2004-206 v spojení s rozsudkom KS Prešov z 20. februára 2012, sp. zn. 7 Co 114/2011). Priznaná suma predstavuje náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia z 2000 bodov po 15,26 €. Na ohodnotenie použil vyhlášku č. 32/1965 Zb., a na navýšenie bodov a vyčíslenie hodnoty zase zákon č. 437/2004 Z. z., pričom vychádzal zo znaleckých posudkov (nachádzajúcich sa v spise) a zohľadnil preukázané obmedzenia v živote žalobcu a zhoršujúcu prognózu jeho zdravotného stavu. Poukázal aj na rozhodnutia NS SR, ktoré riešili výklad ustanovenia § 11 ods. 1 zákona č. 43,7/2004 (9 Sžso 18/2009 a Sžso 23/2008 (Úrok z omeškania priznal odo dňa podania žaloby, lebo týmto dňom sa žalovaný dostal do omeškania (§ 517 ods. 2 Obč. Zák.). V prevyšujúcej časti konanie zastavil podľa § 96 ods. 1, ods. 2 O.s.p. a o trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Na odvolanie žalovaného a vedľajšieho účastníka Krajský súd v Prešove uznesením z 24. januára 2013, sp. zn. 10 Co 85/2012 rozsudok súdu prvého stupňa (s výnimkou výroku o čiastočnom zastavení konania) zrušil a vec (v rozsahu zrušenia) vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie z dôvodu nedostatočne zisteného skutkového stavu a jej nesprávneho právneho posúdenia (§ 221 ods. 1 písm. h/ ods. 2 O.s.p.). Vyslovil názor, podľa ktorého úlohou súdu prvého stupňa bude posúdiť uplatnený nárok žalobcu (sťaženie spoločenského uplatnenia) podľa vyhl. č. 32/1965 Zb. v znení neskorších predpisov aj vo vzťahu k výške náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia.

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca. Navrhol, aby dovolací súd uznesenie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodu, že postupom súdov mu bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.). Uviedol, že mu nebolo doručené odvolanie vedľajšieho účastníka súdom prvého stupňa a túto vadu neodstránil ani odvolací súd, ktorý rozhodoval bez nariadenia odvolacieho pojednávania; nemal tak možnosť oboznámiť sa s obsahom odvolania vedľajšieho účastníka a vyjadriť sa k nemu, čo je v rozpore s ustanovením § 209a ods. 1 a ods. 2 O.s.p.

Žalovaný navrhol dovolanie žalobcu odmietnuť a uznesenie odvolacieho súdu potvrdiť z dôvodu, že toto rozhodnutie je vecne správne. Uviedol, že odvolanie vedľajšieho účastníka sa opiera o tie isté právne dôvody, o ktoré aj on oprel svoje odvolanie.

Vedľajší účastník navrhol dovolanie žalobcu zamietnuť. Uviedol, že so zreteľom na spôsob vybavenia veci odvolacím súdom (t. j. po zrušení rozsudku súdu prvého stupňa) má žalobca zachovanú možnosť (v ďalšom konaní) ovplyvniť výsledok súdneho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal účastník konania, dospel k záveru, že ho treba odmietnuť; s poukazom na ustanovenie § 41 ods. 2 O.s.p. považoval rozhodnutie odvolacieho súdu za napadnuté len v jeho vyhovujúcej časti, ktorá sa netýka čiastočného zastavenia konania.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V predmetnej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu.

V zmysle § 239 ods. 1 O.s.p. je dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu prípustné, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci

postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev (§ 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.

Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Uznesenie odvolacieho súdu, ktoré napadol žalovaný dovolaním, nemá znaky žiadneho z vyššie uvedených uznesení. Dovolanie žalovaného preto podľa § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. prípustné nie je.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v ustanovení § 237 O.s.p., neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 239 O.s.p., ale sa komplexne zaoberal otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. (t. j. či v prejednávanej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad nepodania návrhu na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania nesprávne obsadeným súdom).

Vady uvedené v tomto zákonom ustanovení dovolací súd nezistil.

Existenciu procesnej vady v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. dovolateľ videl v tom, že mu nebolo doručené odvolanie vedľajšieho účastníka (čo napokon vyplýva aj z obsahu spisu). V zrušujúcom uznesení odvolací súd vyslovil názor, podľa ktorého úlohou súdu prvého stupňa bude posúdiť uplatnený nárok žalobcu (sťaženie spoločenského uplatnenia) podľa vyhl. č. 32/1965 Zb. v znení neskorších predpisov aj vo vzťahu k výške za sťaženie spoločenského uplatnenia.

Platná právna úprava nezakazuje odvolaciemu súdu v zrušujúcom uznesení vysloviť právny názor na prejednávajúcu vec, ktorý je odlišný od právneho názoru súdu prvého stupňa. Práve naopak, takúto situáciu vo viacerých ustanoveniach predpokladá § 226 O.s.p.). Argumentácia žalobcu v dovolaní, že nedoručením odvolania vedľajšieho účastníka mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, lebo sa nemohol s ním oboznámiť a vyjadriť sa k nemu, nie je náležitá. Samotná skutočnosť, že súdy nedoručili žalobcovi odvolanie vedľajšieho účastníka v predmetnej veci nemá za následok odňatie jeho možnosti konať pred súdom, keď v ďalšom konaní (pred súdom prvého stupňa) bude môcť realizovať všetky svoje procesné práva, ktoré mu poskytuje právna úprava za účelom ochrany jeho práva a právom chránených záujmov (navrhovať dôkazy na podporu svojich tvrdení, vyjadrovať sa k rozhodujúcim skutočnostiam, k právnej stránke veci a pod.). Za týchto okolností nemožno vyvodiť záver, že následkom nesprávneho procesného postupu súdu žalobca nemohol (alebo nebude môcť) ovplyvniť výsledok súdneho konania.

Ak odvolací súd v predmetnej veci rozhodnutie súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie a v zrušujúcom uznesení vysloví právny názor na vec, nejde o postup, ktorý by bol v rozpore s ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku a v dôsledku ktorého by bol účastník vylúčený z realizácie procesných práv, včítane práva preskúmať správnosť rozhodnutia odvolacieho súdu v dovolacom konaní.

Dovolací súd nezistil ani existenciu žiadneho ďalšieho dôvodu obsiahnutého v taxatívnom výpočte uvedenom pod písmenami a/ až e/ a g/ § 237 O.s.p. Dovolanie v tejto veci preto ani podľa týchto zákonných ustanovení prípustné nie je. Napokon dovolateľ vady uvedené v týchto zákonných ustanoveniach ani nenamietal.

So zreteľom na vyššie uvedené možno uzavrieť, že dovolanie žalovaného smerovalo proti takému uzneseniu odvolacieho súdu, proti ktorému prípustné nie je (§239 ods. 1 a ods. 2 O.s.p.) a keďže neboli zistené ani dôvody prípustnosti uvedené v § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky jeho odvolanie ako neprípustné odmietol (§ 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 veta prvá O.s.p.).

Dovolací súd žalobcovi nepriznal náhradu trov dovolacieho konania, nakoľko ich nepovažoval, vzhľadom na neprípustnosť dovolania, za trovy potrebné na účelné bránenie práva (§ 142 ods. 1 v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p.). Vedľajšiemu účastníkovi taktiež nepriznal náhradu trov dovolacieho konania, lebo v dovolacom konaní mu žiadne trovy nevznikli.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

***Poučenie:** Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.*

V Bratislave 23. júla 2014

JUDr. Daniela Švecová, v.r.

predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Zuzana Pudmarčíková